

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мирела Огн. Кацарска

Членове: И. Д. Дрингова
Весела Гълъбова

при участието на секретаря Веска П. Петрова
като разгледа докладваното от И. Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20243100500154 по описа за 2024 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. № 2710/11.01.2024г.** от Н. Ж. Л., ЕГН *****, с адрес: с. Шкорпиловци, общ. Долни чифлик, обл. Варна, ул. „Цар Иван Шишман“ № 9, чрез адв. А. Р. от АК – Варна, срещу решение № 4169 от 20.12.2023г., постановено по гр. дело № 12399/2023г. на Варненския районен съд, XVIII-ти състав, с което е отхвърлена предявената от въззивницата срещу Л. Д. Л., ЕГН *****, с адрес: с. Шкорпиловци, общ. Долни чифлик, обл. Варна, ул. „Цар Иван Шишман“ № 9, молба за налагане на мерки по ЗЗДН.

Въззивникът намира решението за неправилно, незаконосъобразно и необосновано, като излага подробни съображения в тази насока. Счита за неправилна констатацията на съда, че единствената проява на домашно насилие, посочена в приложената декларация, е отправената обида от ответника. Счита, че спирането на тока в кухнята и на водата в цялата къща са актове на домашно насилие, засягащи психическата, емоционалната сфера и личния ѝ живот. Оспорва становището на съда, че тези действия са резултат от неуредени лични и имуществени отношения между съпрузите. Счита, че районният съд е изразил становище по въпроси, които не са предмет на делото за защита от домашно насилие, а на това за развода им. Сочи се, че ответникът не може да нарушава правото на молитектата да използва

пълноценно своето жилище, когато има нужда и по начин, който желае. Отправеното искане е да се отмени изцяло обжалваното решение и да се постанови ново, с което да се уважи молбата на въззивницата.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насреещната страна по жалбата, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно, като излага подробни съображения. Моли за потвърждаване на решението и за присъждане на направените пред въззивната инстанция съдебно –деловодни разноски.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по молба на Н. Ж. Л. срещу Л. Д. Л. за налагане на мерки за защита от домашно насилие.

Молителката излага, че с ответника са съпрузи, както и че и двамата са с постоянен адрес в с. Шкорпиловци, като имотът е нейна собственост, а ответникът е титуляр на пожизнено и безвъзмездно право на ползване. Заявява, че от няколко години живее и работи в Англия и периодично се прибира в България при съпруга и сина си.

Сочи, че на 07.08.2023г. синът ѝ получил препис от искова молба за развод, депозирана от ответника. На 30.08.2023г. пристигнала в България заедно с майка си, като първоначално отседнали при сестра си в гр. Шумен, а на 03.09.2023г. около 12:30, заедно с майка ѝ и сина ѝ Свилен, пристигнали в семейното жилище в с. Шкорпиловци. Там заварили ответника заедно с друга жена, с която съжителствал. След като синът им помолил жената да ги остави насаме, за да разговарят, възникнал конфликт, в който ответникът я нарекъл „курва“. Въпреки това, молителката останала заедно с майка си в семейното жилище. На 10.09.2023г. сутринта установила, че в стаята, в която спи, както и в кухнята, няма ток, а водата била спряна в цялата къща. Въпреки отправената молба към ответника последният категорично отказал да възстанови електрическото захранване и водоподаването преди молителката и майка ѝ да напуснат имота. На следващия ден токът бил спрян в цялата къща, поради което молителката не могла да зареди мобилния си телефон. Последната заявява, че около обяд подала сигнал в полицията, но полицейски екип не бил изпратен на място. Вечерта синът ѝ пристигнал и ги откарал в гр. Шумен. На тръгване, докато заключвала стаята си, ответникът отново започнал да я обижда с думата „курва“.

В първото съдебно заседание ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва молбата. Потвърждава, че с молителката са съпрузи от 1988г. Преди около десетина години тя взела решение да работи в чужбина, като след това отношенията им охладнели и бракът им се изпразнил от съдържание. Ответникът твърди, че молителката спряла да се интересува от него и го оставила сам. В продължение на около две години не била посещавала дома им, поради което той предприел действия за прекратяване на брака им. Твърди, че на 03.09.2023г. молителката и майка ѝ пристигнали в семейното жилище. В този ден той правел зимнина с приятелката си. С пристигането си молителката започнала да обижда приятелката му с думите

„Какво прави тази курва тук?“. Синът им започнал да блъска приятелката му и ѝ казал „Махай се, махай се!“. За да не влизат в конфликт, приятелката му си тръгнала, а синът му няколко пъти ударил с юмрук в стената, като и до момента има дупка в нея. Ответникът твърди, че молителката говорила на висок тон, че това е нейната къща. Той не ѝ отговорил, като поддържа, че къщата само фиктивно ѝ е прехвърлена, била е собственост на родителите му и той никога не е имал намерение да я подарява на съпругата си, тя не се е грижила за нея, а в къщата живее самият той постоянно. Заявява, че още същия ден помолил съпругата си да напусне къщата, но тя отказала. Останала с майка си няколко дни. Въпреки молбите му тя не си тръгнала, като ответникът счита, че престоят ѝ бил само с цел да го дразни. Заявява, че не са имали пререкания, тъй като почти не е разговарял с нея. Няколко пъти му направило впечатление, че котлонът е включен, въпреки че не се използва и счита, че молителката го е правила умишлено, за да му натрупа големи сметки за електричество. Многократно пускала пералнята, поради което ѝ направил забележка за големия разход на електричество и няколко пъти я помолил да напусне дома му. Поради тази причина спрял тока и водата. Заявява, че е посетил Четвърто РУ, за да подаде жалба за това, че синът му и съпругата му го притесняват. Когато молителката си тръгнала, заключила две от стаите. Заявява, че липсват вещи от дома му и поради това е подал жалба в полицията. Оспорва да е обиждал молителката, като поддържа, че самата тя е нарекла приятелката му „курва“. Счита молбата за неоснователна и заявява, че само желае да прекара спокойно старините си.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил молбата за защита от домашно насилие, като неоснователна.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК, а произнасянето съответства на предявеното искане, поради което е действително и допустимо.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, в предметните предели на жалбата, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните обстоятелствата, че двамата са съпрузи, като е висящо производството за прекратяване на брака им, както и че в периода, в който молителката пребивавала в семейното жилище в с. Шкорпиловци заедно със своята майка, ответникът спрял електричеството и водоподаването и въпреки отправените от молителката молби, той отказал да ги възстанови.

По делото е представена декларация, в която молителката подробно възпроизвежда описаните в молбата действия.

От нотариален акт № 6, т. I, рег. № 47, дело № 6/1999г. на нотариус Виктория Дякова се установява, че на 22.01.1999г. Л. Л. е дарил на съпругата си Н. Л. притежаваното от него дворно място, ведно с построената в него жилищна сграда, находящи се в с. Шкорпиловци. Дарителят си е запазил пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху имота.

По делото са събрани и гласни доказателства посредством разпит на

водените от страните свидетели.

Св. К.Н.К., братовчедка на молителката, заявява, че живее в с. Шкорпиловци. Излага, че понастоящем Н. Л. живее и работи в Англия, а Л. Л. живее заедно с приятелката си в къщата в с. Шкорпиловци. Сочи, че през лятото на тази година молителката заедно с майка си пристигнала в селото и заварила в семейното жилище съпруга си с неговата приятелка. Помежду им възникнал конфликт и ответникът нарекъл молителката „курва“. Св. К. сочи, че не е присъствала при пристигането на братовчедка си, а отишла в къщата малко по-късно, когато Л. вече не бил там. През следващите дни Н. Л. и майка ѝ останали в семейното жилище. В този период св. К. ги посещавала, като при едно от посещенията ответникът заявил пред нея „Аз откога искам да ги изгоня, обаче са нахални твоите братовчедки“. По време на престоя им ответникът правел забележки, че използват много вода и електрическа енергия, като в крайна сметка спрял водата и ел. захранването. Това създавало неудобства на молителката и майка ѝ, защото последната е във влошено здравословно състояние, ползва памперс и се нуждае от постоянни грижи. Свидетелката заявява, че от съседите е чувала, че ответникът нарича братовчедка ѝ с обидни епитети. Излага, че молителката от много години живее и работи в Англия, като периодично се е прибираща в къщата в с. Шкорпиловци. Последно била в България миналата година, за да ѝ бъде направена операция, след извършването на която останала в гр. Шумен в апартамента на майка си. Последната живее в гр. Шумен и грижи за нея полага сестрата на молителката, като самата тя понякога я вземала при себе си в Англия. Понастоящем Л. била в отпуск, като имала купен обратен билет и пред свидетелката била изразила желанието си да се върне в Англия заедно със своята майка.

Св. И. Ж. С., сестра на молителката, заявява, че живее в гр. Шумен. Излага, че сестра ѝ пребивава в Англия от 2012г., но семейното жилище, което е обитавала със съпруга и сина си, се намира в с. Шкорпиловци. Излага, че през м. май сестра ѝ се прибрала в България и малко по-късно заминала с майка им за Англия, като нямала възможност да посети с. Шкорпиловци. В края на м. август Н. Л. пристигнала с майка им в гр. Шумен, от където синът ѝ ги взел и закарал в с. Шкорпиловци. Няколко часа по-късно молителката се обадила на сестра си по телефона и ѝ споделила, че заварили ответника с друга жена в дома им. След като синът на страните помолил въпросната жена да ги остави насаме, Л. се ядосал, започнал да ги гони и нарекъл съпругата си „курва“. Няколко дни по-късно молителката ѝ съобщила, че Л. е спрял тока и водата в жилището и ѝ изпратил клипчета, от които това било видно. Освен това разказала, че ответникът ги гони от къщата. Тъй като майка им не може да се обгрижва сама, липсата на електрическо захранване и вода ги принудила да напуснат къщата и да се върнат в гр. Шумен. Свидетелката заявява, че молителката възнамерява да се завърне в България, като желае да обитава къщата в с. Шкорпиловци, което е невъзможно в момента, тъй като ответникът не допуска там нито нея, нито сина им. Свидетелката излага, че за последно, преди процесните събития, сестра ѝ се е прибираща в с. Шкорпиловци през 2021г. През 2022г. била оперирана, но останала да се

възстановява в гр. Шумен, тъй като ответникът отказал да се грижи за нея. Преди това се прибираща ежегодно по един-два пъти за по около 20 дни и винаги отсядала в къщата в с. Шкорпиловци. Сочил, че през м. август сестра ѝ вече била уведомена, че съпругът ѝ е предявил искова молба за прекратяване на брака им.

Св. С.Ф.Г., съжителстваща на семейни начала с ответника, излага, че от две години има връзка с Л. Л.. Заявява, че не познава и не е виждала съпругата му до 03.09.2023г. Излага, че на посочената дата била с ответника в дома му в с. Шкорпиловци, когато съпругата му пристигнала заедно със сина им и започнала да я обижда с думите „Тая курва какво прави в моя дом, в моята къща?“ Синът на страните я изтикал от къщата и дори не ѝ позволил да си взема чантата. Последният започнал да блъска по стените и мебелите. Тъй като ответникът не успял да го успокои, изнесъл чантата ѝ и я откарал до жилището ѝ в гр. Варна. Заявява, че не е чула Л. да отправя обидни думи към съпругата си или майка ѝ. Свидетелката излага, че по-рано през същия ден синът на страните бил в къщата и без да обяснява къде отива я напуснал и после докарал майка си и баба си. Излага, че през следващите дни многократно разговаряла с ответника по телефона, като той ѝ казал, че съпругата му го тормози и се опитва да го провокира. Въпреки настояванията му тя отказала да напусне къщата, поради което след няколко дни той решил да спре тока и водата.

Настоящият съдебен състав кредитира показанията на св. К. само доколкото същите отразяват обстоятелства, които последният лично е възприел, а именно - че между страните е имало спор относно размера на заплащаната от молителя издръжка в полза на сина му, че на 24.02.2023 г. ответницата му отказала да му предаде детето, както и че в процесния период Д.Л. е бил разстроен, което е довело и до физическо неразположение.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Молбата е подадена от легитимирано лице, срещу надлежна страна, в предвидения в чл.10, ал.1 от ЗЗДН срок, поради което се явява допустима и съдът дължи произнасяне по нея.

За уважаване на подадената молба по реда на ЗЗДН е необходимо да се установи осъществявано от ответника действие, въздигнато от законодателя като противоправно и квалифицирано от съда като акт на домашно насилие. В закона е дадена легална дефиниция на термина „домашно насилие“, съгласно която това е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство. Посоченото дефиниране обосновава извод, че домашното насилие е винаги умишлено деяние и засяга различни аспекти и права на пострадащото лице и то по начин, който да представлява пряка опасност за живота и здравето му.

В конкретния случай, наведените от молителката твърдения могат да

бъдат квалифицирани като такива за упражнено спрямо нея психическо и емоционално насилие. От събраните по делото доказателства се опровергава изложеното и декларирано твърдение за отправяне на обидни думи от въззиваемия на 03.09.2023г. Единственият свидетел, който е очевидец на случилото се на посочената дата, е С.Г., която изрично заявява, че не е чула въззиваемият да употребява подобни думи. Дори напротив, тя самата е била обект на такава агресия от страна на сина на страните. Съдът не кредитира показанията на св. К. и св. С. в тази им част, доколкото същите не са присъствали на случилото се и показанията им се основават на разказаното им от въззивницата.

Не може да бъде квалифицирано като акт на психическо или емоционално насилие спирането на електро и водоснабдяването в семейното жилище на страните. От събраните доказателства се установява, че страните живеят разделно от повече от десет години, като през последните две години въззивницата не се е прибираща в семейното жилище. Връщането ѝ през м. септември 2023г. е провокирано от подадената от съпруга молба за развод, но, очевидно, не е било желано от него и въззивницата е помолена да напусне къщата. Спорен е въпросът защо точно в този ден е решила да пътува от гр. Шумен за с. Шкорпиловци и дали целта не е била да предизвика семеен скандал, след като е била уведомена от сина им за присъствието на приятелката на съпруга ѝ в къщата. В обобщение, следва да се отбележи, че се касае за влошени лични отношения между двамата партньори, но същите не могат да бъдат регулирани по предприетия ред. Смисълът и духът на Закона за защита от домашно насилие е да оказва защита на по-слабия и беззащитен член на семейството, за когото липсва друго бързо и ефикасно средство за запазване на здравето и живота му, но не да се превръща в средство за разрешаване на междуличностните отношения на страните. В този смисъл са и изложените мотиви от първоинстанционния съд, към които настоящият съдебен състав препраща, на осн. чл. 272 от ГПК.

Предвид съвпадението на правните изводи на настоящата инстанция, с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззивницата следва да заплати на въззиваемия сторените от него разноси във въззивното производство за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4169 от 20.12.2023г., постановено по гр. дело № 12399/2023г. на Варненския районен съд, XVIII-ти състав, с което е отхвърлена предявената молба за налагане на мерки по ЗЗДН от Н. Ж. Л., ЕГН ***** от с. Шкорпиловци срещу Л. Д. Л., ЕГН ***** от с. Шкорпиловци.

ОСЪЖДА Н. Ж. Л., ЕГН *****, с адрес: с. Шкорпиловци, общ. Долни чифлик, обл. Варна, ул. „Цар Иван Шишман“ № 9 да заплати на Л. Д. Л., ЕГН *****, с адрес: с. Шкорпиловци, общ. Долни чифлик, обл. Варна, ул. „Цар Иван Шишман“ № 9, сумата от 800 лв. /осемстотин лева/, представляваща разноски във въззивното производство за заплащане на адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 6 от ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____